

παλαιὸν αὐτῆς ἔνδυμα ἀποσκορακίσασα, νέον περιβάλλεται. Χαίρει, ἀγαλλιᾶ, ὡς ἐγκολπουμένη τι νέον, ὡς ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῆς κρατοῦσα τὸ ἀναμενόμενον, ἀγαθόν. Τὸ ἐπάρατον, τὸ ἀπαίσιον, τὸ δλίθριον ἔτος ἀποβαλοῦσα, εἰσέρχεται τὴν νύκτα ταύτην εἰς νέον πλήρες ἐλπίδων, σμύρνας καὶ ἀλόης ἀπόζον καὶ ἀπὸ μурσίνας καὶ ῥόδα κατὰφυτον. Αἰσθάνεται τὴν ἐκ τοῦ νέου ἡδονὴν, αὐτὸ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀγαπᾷ, αὐτὸ ἀσπάζεται, αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἡδὺ αὐτῆς μέλημα.

Πλὴν προχωρήσωμεν, προχωρήσωμεν· προβῶμεν περαιτέρω, τὴν νεαρὰν τῆς ἀνθρωπότητος μερίδα ὑπὸ τῶν ἐλπίδος, βαυκαλιζομένην ἐγκατα-λείψαντες.

Εἶναι ἤδη σκότος· σκότος σιωπηλόν, μεγαλοπρεπές, ἀδιὰγνωστον. Ἐξέλειπε τῆς μελιφθόγγου βαρβίτου ὁ εὐφρόσυνος ἤχος, ἐξέλειπεν ἡ προσφιλὴς τοῦ οἰνοβαροῦς φωνὴ τῆς εὐθυμίας, καὶ τὸ πᾶν διεδέχθη ἀθυμία, σκιά, σκοτία. Τὰ μελανὰ ὄρη ὁμοιάζουν ὑψώματα τάφων μεγάλων ἔνθα ἐτάφησαν αἰῶνες δλόκληροι. Τὰ γιγαντώδη κύματα θραύονται ἐπὶ ἀποτόμων βράχων ἀφρίζοντα, ὡσεὶ λυσσῶντα, καθότι φωνὴ τὸ πᾶν μετακινουῖσα, φωνὴ ἰσχύος εἶπεν αὐτοῖς—ἰδοὺ τὸ ὄριον ὑμῶν.— Εἰσχωρήσωμεν εἰς τὸ πυκνὸν δάσος· πλὴν, στῶμεν πρὸ τοῦ λαμπυρίζοντος ἐκείνου ἐν τῇ σκοτίᾳ λύχνου, τοῦ φωτοβολοῦντος ὡς ὑποτρέμων ἀστερίσκος ἐν τῷ ἀχανεῖ σκότει· στῶμεν, διότι πέριξ τοῦ σβεννυμένου ἐκείνου φωτὸς σκηνὴ θλιβερὰ, εἰκὼν πένθιμος ἀναμένει ἡμᾶς. Προσέλθωμεν ἀκροποδητὶ, ἵνα μὴ τὴν περιστοιχοῦσαν ἡμᾶς ἱερὰν τῆς φύσεως σιγὴν βεβηλώσωμεν. Ἴδετε! Δεξιόθεν τοῦ φωτίζοντος λύχνου πολὺς γέρων, σκαιὸν τι σκέλεθρον μορφῆς ἀνωπίνης, γονυπετεῖ πρὸ τραπέζης, ἐφ' ἧς τὴν κεφαλὴν καὶ τὰς χεῖρας ἔχει ἐστηριγμένας. Ἀποφεύγει τὸ φῶς, καθότι ἐστὶ σκιά, τοῦ φωτὸς πολεμία. Ἀποστρέφει ἀπὸ τῆς λάμψεως τὸ πρόσωπον, καθότι τὸ σκότος, ἡ φρίκη, ὁ τρόμος, ἡ θλίψις, ἐστὶν ἡ εἰκὼν του, ἡ ζωὴ του! Ἀποτίει τὴν στιγμὴν ταύτην φόρον τινὰ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, φόρον φέροντα τὸν ἀνθρωπον πολλάκις εἰς λαβύρινθον ἀδιέξοδον, τὰς σκέψεις. Σκέπτεται, σκέπτεται, τῶν